

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Hajn

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku T. G.

przeciwko Prezesowi Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 czerwca 2011 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 stycznia 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego (Placówka Terenowa) decyzją z 18 lipca 2005 r. objął wnioskodawcę T. G. ubezpieczeniem społecznym rolników od 1 października 2004 r., określając jednocześnie należne od ubezpieczonego składki od dnia 1 października 2004 r. W drugiej decyzji z tej samej daty stwierdzono ustanie w stosunku do wnioskodawcy ubezpieczenia społecznego rolników od 1 kwietnia 2005 r.

Rozpoznając odwołanie wnioskodawcy od powyższych decyzji Sąd Okręgowy we Wrocławiu – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 2 grudnia 2005 r., oddalił odwołanie w całości. Na skutek apelacji wnioskodawcy Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 31 maja 2007 r.,

zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzające go decyzje rentowe w ten sposób, że zwolnił wnioskodawcę od obowiązku uiszczenia odsetek w kwocie 80,10 zł oraz ustalił, że wnioskodawca od 1 kwietnia 2005 r. podlegał ubezpieczeniu społecznemu rolników.

Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego reprezentowany przez Placówkę Terenową wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z 31 maja 2007 r.

Sąd Apelacyjny– Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 5 czerwca 2008 r., oddalił skargę o wznowienie postępowania. Na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od powyższego wyroku Sąd Najwyższy wyrokiem z 2 lutego 2010 r., II UK 167/09, LEX nr 583809, uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny– Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 18 maja 2010 r., w wyniku rozpoznania skargi o wznowienie postępowania wniesionej przez organ rentowy, zmienił prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego– Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 31 maja 2007 r., w części dotyczącej podlegania przez wnioskodawcę T. G. ubezpieczeniu społecznemu rolników od 1 kwietnia 2005 r. w ten sposób, że apelację w tym zakresie oddalił i oddalił w pozostałej części skargę o wznowienie postępowania.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z 18 maja 2010 r., wniósł ubezpieczony reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata. W dniu 6 października 2010 r. doręczono pełnomocnikowi wnioskodawcy wezwanie o uzupełnienie braków formalnych skargi kasacyjnej poprzez dołączenie jednego egzemplarza odpisu skargi w terminie tygodniowym pod rygorem odrzucenia skargi. Braki formalne skargi nie zostały uzupełnione.

Postanowieniem z 14 stycznia 2011 r., Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną. W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Apelacyjny stwierdził, że zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c. skarga kasacyjna powinna odpowiadać ogólnym wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto wymagane jest dołączenie dwóch dodatkowych odpisów skargi (jeden przeznaczony jest do akt Sądu Najwyższego, drugi dla Prokuratora Generalnego). Pełnomocnik skarżącego

dołączył do skargi kasacyjnej tylko dwa jej odpisy zamiast wymaganych trzech. W związku z tym Sąd Apelacyjny wezwał go do usunięcia tego braku formalnego. Wobec doręczenia pełnomocnikowi skarżącego pisma sądowego zawierającego wezwanie do usunięcia braków w dniu 6 października 2010 r., ustawowy termin do złożenia brakującego odpisu skargi upływał z dniem 13 października 2010 r., a ponieważ upłynął on bezskutecznie (wymagany odpis skargi nie został złożony), na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną.

Zażalenie na powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego wniósł w imieniu wnioskodawcy jego pełnomocnik, zarzucając naruszenie art. 398⁴ § 2 k.p.c. poprzez przyjęcie, że pełnomocnik nie usunął w określonym terminie braków formalnych „kasacji”, mimo że nigdy nie otrzymał wezwania w tym przedmiocie. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

W uzasadnieniu zażalenia pełnomocnik skarżącego zakwestionował ustalenie Sądu Apelacyjnego, że 6 października 2010 r. zostało mu doręczone wezwanie do uzupełnienia braków formalnych skargi poprzez złożenie jednego egzemplarza odpisu skargi. Z akt sprawy wynika, że doręczenie pisma było nieprawidłowe i nieskuteczne. Po „podbiciu” przyjęcia przez sekretariat kancelarii pismo sądowe zostało, wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, zabrane przez listonosza i zwrócone do Sądu. Wobec takiego nieprawidłowego doręczenia pełnomocnik wnioskodawcy nie miał możliwości zapoznać się z wezwaniem do usunięcia braków formalnych „kasacji”, wobec tego nie można mówić o upływie terminu do uzupełnienia jej braków.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Przede wszystkim należy podkreślić, że obowiązkiem wnoszącego skargę kasacyjną profesjonalnego pełnomocnika strony jest (poza dołączeniem jej odpisu dla strony przeciwnej - art. 128 § 1 k.p.c.) złożenie dwóch dodatkowych odpisów skargi przeznaczonych dla Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego (art. 398⁴ § 3 k.p.c.). Wymagania co do liczby odpisów skargi przewidziane są w art. 398⁴ § 3 zdanie drugie k.p.c., który stanowi, że do skargi kasacyjnej dołącza się

także dwa jej odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego oraz dla Prokuratora Generalnego, chyba że sam wniósł skargę. Składając skargę kasacyjną w imieniu ubezpieczonego, pełnomocnik powinien był przedłożyć trzy jej odpisy (jeden dla organu rentowego).

Z akt sprawy wynika, że pełnomocnik ubezpieczonego złożył tylko dwa odpisy skargi kasacyjnej (por. adnotację na prezentacie biura podawczego Sądu Apelacyjnego oraz opis załączników do skargi kasacyjnej). Uzasadnione było wobec tego wezwanie pełnomocnika ubezpieczonego do złożenia dodatkowego (trzeciego) egzemplarza odpisu skargi. Wezwanie do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej (odpis wezwania) wysłane zostało bezpośrednio na adres kancelarii adwokackiej pełnomocnika skarżącego, ponieważ zgodnie z art. 87¹ k.p.c. pełnomocnikiem strony w postępowaniu kasacyjnym powinien być adwokat lub radca prawny. Przymus adwokacko-radcowski wiąże się z tym, że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia; stąd wynika konieczność sporządzenia jej przez profesjonalnego pełnomocnika, co do którego istnieje domniemanie znajomości przepisów prawa i prawidłowego konstruowania pism procesowych. Obowiązek sporządzenia skargi kasacyjnej przez adwokata lub radcę prawnego obejmuje nie tylko samo wniesienie skargi, ale również uzupełnienie jej braków. Odpis pisma wysłanego do pełnomocnika skarżącego, znajdujący się na k. 97 akt sprawy, jest potwierdzeniem wysłania oryginału pisma tej samej treści do strony.

Wezwanie do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej zostało skutecznie doręczone na adres kancelarii adwokackiej pełnomocnika skarżącego. Na potwierdzeniu odbioru wezwania, wysłanego z Sądu 1 października 2010 r., znajduje się skrót „w.d.u.b.f.k. A-Ks”, co można zrozumieć jako potwierdzenie, że pismo sądowe dotyczy „wezwania do uzupełnienia braków formalnych kasacji” i wezwanie to stanowi załącznik do pisma sądowego. Jego odbiór pokwitowała E. M., sekretariat nr 1, przybijając prezentatę biura podawczego kancelarii adwokackich z datą 6 października 2010 r. oraz swoją pieczęć imienną. W ten sposób pracownica kancelarii adwokackiej pełnomocnika skarżącego potwierdziła odbiór wezwania do złożenia jeszcze jednego egzemplarza skargi kasacyjnej. W żaden sposób nie zakwestionowała, że otrzymała tylko pismo przewodnie Sądu

Apelacyjnego albo samą tylko pustą kopertę bez oryginału wezwania, którego odpis znajduje się na k. 97 akt sprawy.

Pełnomocnik skarżącego nie wykonał w terminie wezwania Sądu Apelacyjnego dotyczącego usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej - nie złożył trzeciego odpisu skargi kasacyjnej. Odrzucenie skargi przez Sąd Apelacyjny miało zatem podstawę prawną w art. 398⁶ § 2 k.p.c. Twierdzenia przedstawione w zażaleniu o rzekomo nieprawidłowym i nieskutecznym doręczeniu pisma sądowego wzywającego do usunięcia braków skargi kasacyjnej nie znajdują odbicia w aktach sprawy. Nie zostało w jakikolwiek sposób uprawdopodobnione twierdzenie, że „po podbiciu przyjęcia przez sekretariat kancelarii pismo zostało wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru zabrane przez listonosza i zwrócone do Sądu”. W aktach sprawy znajduje się potwierdzenie odbioru pisma wzywającego do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej, na którym widnieje prezentata biura podawczego sekretariatu kancelarii adwokackich z 6 października 2010 r. oraz pieczęć i imienna E. M. z sekretariatu nr 1 i nieczytelny podpis. Pracownik sekretariatu kancelarii adwokackiej musi sobie zdawać sprawę ze znaczenia pokwitowania doręczenia pisma sądowego zawierającego wezwanie do usunięcia braków formalnych skargi kasacyjnej. Jest dla każdego oczywiste, że na wezwanie takie należy zareagować w odpowiednim terminie. Jeżeli pełnomocnik skarżącego opiera zażalenie na twierdzeniu, że nie zostało mu doręczone wezwanie Sądu Apelacyjnego do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej, powinien co najmniej podjąć próbę uprawdopodobnienia tego twierdzenia, zwłaszcza że w aktach sprawy znajduje się pisemne potwierdzenie doręczenia wezwania pracownicy kancelarii. Brak jakiegokolwiek uprawdopodobnienia podnoszonych w zażaleniu okoliczności nie daje podstaw do zmiany lub uchylecia zaskarżonego postanowienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.